

HERETIK NA 10 NAČINA

TOMISLAV DOMOVIĆ

SADRŽAJ

KRTICA NA SLIČUHAMA	1
dijagnoza	2
pisanje je moja hiroshima	3
hemofilija	4
ukv područje je nezamjenljivo	5
sirotinja ne jede šnicle	6
obnaženi brontosaur	7
kandit je moja upornost	8
igrajući poker na svlačenje	10
pesticidna sperma leprša	11
HERETIK NA 10 NAČINA	12
astronaut	13
šeik	14
meteorolog	15
superman	16
cvjećar	17
restaurator	19
don huan	20

dubler	22
komedijaš	23
djed mraz	24
tri minijature za predah	25

KLITORIS

POD

ANESTEZIJOM	26
-------------	----

što je sigurno nije sigurno	27
-----------------------------	----

revolucionar	29
--------------	----

pauk i muha	30
-------------	----

zamisao	31
---------	----

tako se dese gadne	
stvari kad me	
njen pogled razmekša	32

sveznajuća oduzima kvalitetu mom izrazu	33
---	----

formula za laž	35
----------------	----

zaštićena vrsta	36
-----------------	----

HANIBAL

I

JA

ULAZIMO

U

PLAY

OFF	38
propali bijeg	39
ovako sâm i svjetski	41
mojim pigmentima hrane se	43
sputani grabežljivac	44
palac u povlačenju	45
ljetovanje	47
atlantida	48
pisak srebrnog saksofona	50
moj brat	51
O autoru	52
Impresum	53

KRTICA NA SLIČUHAMA

DIJAGNOZA

fraktura lubanje

NE

ja sam zdrav

fraktura lubanje

NE

ja sam zdrav

fraktura lubanje

NE urličem

ja sam sasvim zdrav

dobro dobro

pomirljiv glas u bijelom

sutra ćemo ti izvaditi krajnike

PISANJE JE MOJA HIROSHIMA

izbjegao sam handžar i sjekiru iznad vrata
pilim snove na dva jednaka dijela
svjesno
polako
tupo
zagrebačke šankerice su ružne
zagrebačke djevojke su ružne
zagrebačke ulice su rugobe u prepiljenim snovima |
polovičaste
snijeg se nejednolično otapa i nije otporan kao sperma
pjesma se klanja pred oltarom
pjesma se klanja pred matičarom
pjesma se klanja pred kritičarom
ja se nikome ne klanjam
samo ponekad sklanjam izvan pismoslagačkih
lokvica
i vodim sintetičku slobodu na lancu
i nadražujem papir mirisom tinte
i razdirem njegov klitoris urezivanjem slova
jer niti NASA još nije razjasnila moj slučaj
niti je živac rekao rukama
kupite mu šlape i stavite ga ad acta
socijalni radnik s nelagodom prolazi pokraj mojih čeljusti
misleći da je kućni odgoj kriv za hiroshimu u meni
a nitko ne bi bio sretniji
nitko od majke da sam između lošeg elektroničara
i lošeg pjesnika
izabrao ono prvo

HEMOFILIJ

snovi su mijeh naboden na rogato jutro
netopiri se razdvajaju u parove i precizno se pare
rade ka VW mašine
vojnik na stražarskom mjestu
ima proljev i proklinje lubenice
gutač vatre se preforsirao i spalio abecedu u sebi
komarci zasigurno nemaju statut ni pravilnik
jer napadaju dojenčad i ne dozvoljavaju majkama
da zadime utrobe ako embrio pomahnita
i zavoli tajlandski boks
snovi su perspektiva TBC bolesnika u klinici
nedaleko
tvornice kemijskih preparata
telefon se budi u znoju
a kako i ne bi nakon tolike smjene boli i slatkoće
granulirane kroz njega
gase se svjetla na prozorima samačkog hotela
i svi hoteli su samački
sve zgrade
kuće
i ljudi su samački
samo su snovi zajednički i neostvarljivi

UKV PODRUČJE JE NEZAMJENJIVO

velik sam kao i ostali kada sjedim na barskoj stolici
vrtim čašu i imam jedan
žuti karton u bonusu
ublažujem genocid u nosnicama dok prolazi
jogunasta konobarica i kao značku kvači
na mene
miris češnjaka
sredozemna medvjedica je moja sestra
ostima me gađaju nad začepljenim pisoarom
kroz eter u kasnovečernji sat brekće poezija
vjerujem da portiri mijenjaju stanicu ili
odlaze u susjednu prostoriju skuhati slatku kavu
sretan sam jer nisam oženjen
i jedino meni
udaranje pisaćeg stroja oduzima san
i jedino meni
ove riječi nešto znače

SIROTIJA NE JEDE ŠNICLE

nema me nisam i neću biti
ukonzervirana skuša upecana u naftnoj fleki
nema me iako proizvodim Hi-Fi zvukove
kada vodim fašničku ekspediciju
dijabolično se zavodim dok napasam stado
glista u nosnoj šupljini
muzem riječi i pravim plagijat pjesme
djecu debile
sve što postoji oko mene to su patvorine
koje gutam da nađem sebe i bacam parazitske
amebe u faširano meso
sirotinja ne jede šnicle i ona je spašena
gonim poeziju na hipodrom
primarna oklade i ulažem život u kornjačin hod
primam oklade
ali ne dam da me okruže i izgubim samog sebe
paralizirani prst nad tipkom teleprintera

OBNAŽENI BRONTOSAUR

kažu da sam lud kada haklam slezenu
za nadstrešnicu psychodelica
i stavljam stih kao čep u šupak štampane pločice
nisam znao kako se jauče
a oni su se divili mojoj hrabrosti
prizivali udovicu smrt
gentlmenski ljubio sam ruku polipa
tehnički dotjerano do istjerivanje sline
a oni su se došaptavali čudeći se mom junaštvu
kao da je svaki moj prst mali nikola šubić zrinski
otpuhnuo sam pjesmu i maglu s pola snage
ali nisam uvježbavao duhačku dionicu V. simfonije
jer kad čujem lovački rog nervozno palim cigaretu za cigaretom
i rastu mi lisičje uši s ugrađenim mikroprocesorima
očito je da pjesma pisana na ovaj način zastarijeva
prije nego što je završena i da nisam prototip
novog duha
već brontosaur u cajtnotu

KANDIT JE MOJA UPORNOST

eh te cvebe
čahure u kolačima mog djetinjstva
nemam psihoanalitičara da razjasni šećernu bolest
obriše usne
otrgne od mene
dojke kao dva stolna globusa
osim tih elipsastih svjetionika ja ne vidim
druge brojače otkucaja
oblake dočekujem na nož kaskajući na pony biciklu
tonic klorofilom saftam mesnato lišće
tuširam se niz kišu u spiralama vjetra
kao ogromna boa tresem dane s kalendara
od te buke
od te žaravosti
ne čujem
ne vidim
rakete i reflektore
povremeno šmrcne kao kap ulja u prozorskim šarkama
ulazim u vagon
putujući
misle da sam andol metvica ili potočić kuhana vina
misle da sam vidar
guraju glave u moje astrahan džepove
šmrču
donose znoj u kanticama
pa se lijepe kao mraz na gradskim staklima krajem januara
pa iskočim uvijek na istom mjestu
šetam po plafonu i ne pljujem na pod
tako smišljam kako okupirati prostor za jednu
pjesmu u Književnoj reči ili Oku dok sumrak širi
šapat šiljatih bradavica na hrđi podrumske kvake
kako presresti urednike / njihove želučeke

psihokemijskim bojnim otrovima
kako se odjebati iz poezije
odfederirati u gemište
urlikati na Britancu stojeći na pušlekima
peršina i brdašcima grincajga
kako izvaditi njuh iz šlica pa jednostavno ga
pustiti da jednostavno njuška
žvače zrak i utrobu klarineta
o bože o uredniče o čemu sve ja ne razmišljam
dok drhte podrumska vrata
o ugradnji japanske tehnologije u stih
o cvebama
o nastavnici likovnog odgoja jer pod
njenim koljenima skupljao sam pribadače
lomeći tada svoje još malo srce
izdržalo je da bih danas koncentracijom
mogao se
sintezirati u funkciju jedne strofe
opet na uredničkom stolu sisam prašinu
kišem alergičan na kancelarijsku atmosferu
dok me pročitaju mogao bih se vratiti u podrum
mogao
i
niže bih
na Venerinu brijegu zaspati
snivajući sladak san da više ne podvlačim papir
da više ne iščitavaju me

IGRAJUĆI POKER NA SVLAČENJE

Mogao sam ozdraviti gurajući trajekt pun
mrkve i bijelog luka prema pučini. Svaku boljku
odložiti za kasnije. Barem.
Plutajući na češnjevima postati matica bez vijka.
Odieliti se od top-liste, Dnevnika, sajamskog
cjenkanja i tečajnog izvještaja.
Ozdraviti.
Tek zaliječen od pomisli, dočekujem burin
i mogućnost da metaforom platim pecivo kao
čovjek XXII. stoljeća.
Honorarno i bez zaštitne gume sparingujem
dopingiranim zmajevima. Njihovo riganje vatre
jedino za mene je bezopasno, pa igrajući poker na svlačenje,
duboko u noć, pod žaruljicama mojih tinjajućih zjena,
oni postaju moji iznajmljeni garderobijeri.
Zaogrnut, zaštićen od prehlade odlazim s plavušom
na šampite. Oni to nazivaju štrajkolomstvo.
Traljovac, kad stihom nisam pogodio njihovo srce.
Objasnio kako kontrarevolucija ne može toliko
voljeti slatko. Tako nježno otpuhnuti paučinu s himena.
Ta djevojka je više od epizodne uloge u mojoj pjesmi.
Ona je izbacila gospodina Krilova sa svom svojom
menažerijom kada je provalio u njen san s
namjerom
da me ugura u basnu.
U povratku, njenom odlučnošću zanesen,
iznosio sam nosnice kao dekontaminirani eros.
Skinuli su me do gola i tako tajanstvenog otisnuli
na pučinu.
Bolesnijeg no ikada prije.

PESTICIDNA SPERMA LEPRŠA

nakon skitnje bridovima razlupanih prozora
zaželio sam se vlastitog tijela
bez kojeg dobivam komplekse kaluđerskog
samotnjaka
majka ispoljava simptome majčinstva
i čuva suze u termosici
toplim krvavicama kao zvečkom dočekuje sina
bi li krist uskrsnuo da je završio pod
giljotinom
bi li kao posljednju želju završio
kriglu tomlav crnog piva
vidim u sebi rašlje
saznanje nategnuto u gumama i kamen kao ženu
koja bira najpogodniju putanju za ulaz u elitu
i vidim da sam slijep i trulim kao krtica na
sličuhama
posticidna sperma leprša
u jednaku hvata se za sluz
taloži i postaje velika kremšnita
i rastem i rastem
već sam iznad Zagrepčanke
i rastem slijep i ne vidim svoju malenkost
polegnutu na tramvajske tračnice

HERETIK NA 10 NAČINA

ASTRONAUT

Valjam se kroz smog kao ljepljivi jezik mravojeda.
Vrijednost moje samosvijesti izražena je u kliringu.
Onda,
tko bi me uzeo za jeftini akvarij u predsoblju?
Niti injekcija za nosoroge ne može me omamiti toliko,
da se mati i prva jutarnja kava zaborave. Moje bočice
pouzdanja su ulaštene ljuljačke kao mnoštvo
Newtonovih
visaka. Nezaustavljive amplitude u ultrazvučnom
tonalitetu.
Upijam blagu vlagu algi s reptilskih krila, čekam
da spoznaja
rastrgne pore i nosnice kako bih postao nepogrešivi
pas tragač.
Namirisati najvažniju sekundu, kapnuti u kvasinu i,
kada se
seoska prašina pretvori u pleksiglas sažvakati obujam
tisućljeća kao sendvič s feferonima. Čudeći se vlastitoj
pokretljivosti isključavam u drugu polovicu svemira,
nosim
trokanalni light show na mišićima smjenjujući noć
u ekvinociju. Pješčanici podlegnuti zakonitostima vjetra
naprelazne su barikade na tračnicama i
auto-stradama, pa
pomirljivim šakama drobim postojeći pisaci inventar.
Ni s kanticom i lopaticom, one ne gube svoju
preodređenost.
Kule na papiru i kule od pijeska identično padaju.

ŠEIK

Prepolovio bih krevet kao plastičnu žličicu.

Instinktivan

insekt je moja ruka što prolazi kolodvorskim sjenama.

Šeširom pokriva travnjak, pa dolaze djeca privučena jedinim
oblakom iz kojega se nikada neće sručiti

tuča na klorofilom premazani ruletski stol. Taj mali cirus
je modificirano cirkusko platno. Okupljeno živim vapnom.

Burka se nutrina jer je krotitelj mrtav, a tigrovi
dobivaju osip po njuškama. Ne hodam ulicama.

Svakog časa mogla bi se pod nogama podići
betonska ploča.

Neki (još) nepoznati izvor nafte krklja i sprema se da,
bukne kao suknena haljina
urasla u bedra. Ne hodam ulicama. Zato.

Nisu moja ticala dabrov rep. Auto-limari se snalaze
oko sefova, provaljuju i odnose moj platfus na ortopedski stol.

Dok me paraju, od ugla do ugla zaustavljam promet
ispuštajući kilograme vazelina na kolnik.

Nestaju pješački prijelazi. U kaosu od šoferskih
psovki

razmoče mi se plohe epiderme. Ovlažen.

i strpljiv, *raspamćen* i dubok, dok sam za tankere.

Dižem piratsku zastavu, gasim

TV, uzimam šešir, a na nekom sprženom

travnjaku ruše se djeca kao mali raketoplani u
hroptavi ocean.

METEOROLOG

Objektiv svim mastima premazanog durbina
zgrće milostinju u ionosferi. Oko u oko, u nedogled se dubi.
Događa se, boluje vrijeme i soboslikare tjera da istrče
maraton. Tu sam negdje, ali pjesma nikada neće moj
aligator, jer ja nisam njen Salvador.
Neminovnost nije objašnjiva kao strujanje dlanova u tuš kabini.
Ugriz je zahvatio moju tablu čokolade – moju indijsku konoplju.
Poimam evoluciju kao vitaminski dodatak pri dohranjivanju
tablice množenja i početnice s kravom u hladu.
Viseći na stativima, ja sam Pedro zavezan u leptir mašni:
Ogledam se u djedovu albumu na fotografiji završne
školske priredbe u čast velikog praznika i častim
debele tete suhim poljupcima.
Egocentrici vabe kišu.
Kiša opamećena. Koja nije više blesava da pada se, da
štrca se u nesimetriju. U oparan kordon šavova.
Svemirska i svesvoja nadržasta Oblak oca i zadržava
promišljenost u kadi
kada naivčinama smrdi pod pazuhom.
Tu sam negdje, spržena i moja nojevska glava
zarivena u pijesak kao dvanaestogodišnja u strip.

SUPERMAN

Pljusak je klisnuo u krajeve gladne vode.
Sve dalje, sve bliže,
sve nikamo sa svojom nakvarcanom dušom. Hladnoća diktira
tempo i pospješuje fuziju drhtavice i migrene.
Čarape sušim u rerni vagine na 37° C.
Savu bih progutao da legnem u korito umjesto u kinderbed.
Jednostavno nag, odaslan u grotlo ispijam vrući
grog kao pokretača pobune. Brišem serijske brojeve s prstiju.
Novokrematorijski faraoni na mala vrata ulaze u legendu
dok mikroorganizmi jurišaju po uzoru na tatarsku konjicu.
Ispod sedla skriven je sklopivi bicikl kao čamac za spašavanje.
Moje licitarsko srce boluje od sunčanice. Odbija svaki
oblog, izrasta u besmrtnog Atilu i moždanom centru dostavlja
izvještaj o veleizdaji. Na pojilu uzimam samo gutljaj i svežanj
propagandnog materijala, Žedniji od bilo kojeg teksaškog
bika laktovima kao rogovima rašpam lice drage djevojke, ali
krv nikako da se slije u fontane, jer samo tako mogu
ne sjećati se. Voziti do sunčanih pjega i emociju
zavitalati na zgradu najveće novinske agencije. U klupku
od čiste runske vune. Samo tako moći ću proširiti parkove.
Vrtlari su uzeli regres za ljetovanje, stavili
slušalice na
uši, otputovali i sjemenom me darovali.
Kako raste moja dobrota, koprive bujaju po alejama.
Jednostavno nag ne povlačim se. Ne oblačim.

CVJEĆAR

Mezimcima vrištavim od dezodoransa, od
neizvedivih pirueta,
poklonio sam tane. Mozak moj je Tomislav jer izmiče alkohol
kao novogodišnja noć i 50 sarmi iz usparene rangle.
Nije zrak zagušljiv poput našeg dahtanja. Suh, on bičuje
ljubav kao konvoj tulipana što piški u francusku salatu
nad prstima porezanim iz pukog egzibicionizma.
Mozak moj je
Ski roller na padini dijaloga i juriša na nijemost kao mačeta
na lijanu. Njegov maksimalni krak nije špaga na parketu.
Odnosi janjetinu i fabrike,
slova i osamljene falose,
papir i djevojke koje nose gromobrane u
trepavicama.
Kada kažem da je kazivanje poraženi gladijator
i svaka ljubičasta nijansa produbljuje neznanje,
odlazim u ribnjake da me love, jer ne mogu stotinu ekonomistica
ponijeti na jednom, na dva dlana i baciti tintu u zaborav.
Kako spremaju urote, pomažem im da me svuku opipavajući sluh
od razbijene staklovine. Visjeti!
A, ne biti obješen i rješenje naći u šećeru njihovih
baklavastih zjena.
Da me zamijete, da ne mislim,
javno drkam kao londonsko popodne iščekujući uobičajeni
cup of tea. Osjetim li taštinu u kliznuću odmah se likvidiram
kad već kontrarevolucija mahnita mojim žlijebovima.
Makar ptice nose mramor ma leđima, bruse travke
kljunovima i odajama
kruže da predahnu u foteljama.
Rastem kako crkavaju otpornici i kondenzatori srču
potencijalni naboj za potencijalne pjesnike.
S plastičnih prijestolja diže se hrkanje u ime

ćevapčića
karambola
i poderanih podsuknji.
Na školskoj ploči ja sam jato i promičem kroz,
tijesno kroz jezuitske prste i kamermanskom
okretnošću
rušim crijepove na poštanske sandučice.
Tada se ispišem na brzinu i poželim da je literatura
maksimirski perivoj.
Da se jednostavno lijepim za stopala i kroz
krvotok
nestajem.

RESTAURATOR

U betonskim rašljama kao lopta upućena sa noge dr.
Socratessa u okvir gola. Moje srce šljunak je u
prijetnji praćke.
Svojevremeno dokoljenke su mogle pridobiti toplinu
i neupadljivo upijati krv iz bezopasnih ogrebotina. Kao gušterov
rep u stisnutoj šaci napadom siporeks.
Speleološki odvažan ulazim u mrak i na svakom šahtu
montiram klima uređaje i trodimenzionalne
monitore da pratimo usavršavajući pokret stenjanja.
Legnem na vruć trotoar kao na srpanj, pa je svaka
izbočina
termalni izvor, pa je pukotina terapijski sustav za ubrzavanje
rada žlijezda slinovnica.
Urastam u asfaltne krafne.
Samo noćni poljevači mogu ugasiti erekciju i niz
polegnutu kičmu razliti slap oduševljenja. Lagano,
pokrećem pedale i odstranjujem pano od neba iz vidokruga.
Restauriram vlastito rođenje, tako da savršeno sisam
palac, ali ne vrištim, ne mokrim u gaće, ne jedem, ne pijem.
Samo se moji prsti / moja bešumna hidroavijacija/
spuštaju na oznojen vrat zaspalog poljevača.

DON HUAN

Male ribe mrijeste kolaže – ikru nad mojom
probušenom glavom.
Djevojka se povela trnoružicastom uzicom. Sapela se
kada sam zasvijetlio kao zadnja wolframova žarulja.
Vilinski konjanici ruju ušnom resicom
a ja
ekspresionistički je ludujem. Spuštaju se rolete.
Škrgiram na izlizanom tepihu. Gaze
me. Neprimjetno.
Noge prebacujem preko balkonske ograde, njuškom
njušim blato od kojeg djevojčice prave kolače. U tom tijestu i
mene na kockice režu.
Susjeda vješa rublje, bijelo da poželim projekciju
svoje putanje na platnima. Slijevam
se kao kaučuk i mjerim profil cijevi iz koje sam izletio
privezan za gramofonsku ploču.
Vlaga produljuje pospanost u kostima dok
dobronamjerni
patuljak nestaje u crti mlažnjaka.
Ništa od bitnog nije stalo u dvije čaše
pobratimstva,
nije prelilo zvuk, no zato agrumi grcaju u
pretrpanim ustima
i lepeze papira prekrivaju gola leđa.
Vojnici su zakasnili pokidati dugmad na košuljama
i tako opaki
i tako sretni
umnožiti moje poljupce na matrici ili
fotokopirati odbljesak rituala.
Volio bih smoći hrabrost da kvrcnem orlova jaja, pa
da se izlegu prvoklasni tenori Međutim,
kao kladivo zazviždao sam prostorom i zaustavio

se. Razbio na krovu parkiranog kombija.

DUBLER

Ogledalo upija pogled. Kako samo trpi moje
vibracije?

Davljenik sam odličan plivač. Nažderan ispuhujem
okupaciju misli. Sitost je neprijatelj No. 1.

Odbacim li primirje ostat ću odličan plivač
udavljen u potoku, poistovjećen s neizvučenim lutrijskim brojevima.
Unaprijed dijelim novčanice sladoledarima, jer
žrtva

je potrebna cilju.

Kuham paprikaš za bijelog goluba. Ako je klimaks
neodgodiv, živčano ću strugati asfalt ispred
gradskog nužnika.

Upeglavam u sebe i pod
sebe kapi morfija, odričem se slobode, ako sam dovoljno
fiškal

da preobrazim vodozemca u gnjevnog zmaja.

Onog trena kada sam shvatio da je svijet rascijepan
prezervativ i da sjeme kao prhut pršti svemirom kupio
sam veliku mrežu za leptire.

MMF nije trepnuo.

Svoje glavo rastem kao bradavica nabodene na vjetar. Premda
ne pristaju na dijalog poklanjam fino upakirane
orhideje i medenjake.

Glavom udaram u druge. Još luđe i tvrđe, pa mičem suze radosnice
s uzgibalih opeka. Iza ništa. Daljina poput sale za konferenciju.

U meni vakuum.

KOMEDIJAŠ

Namjere *iz* heterogenog prelaze u homogeno stanje nesanice.

Vranama mogle bi se nazvati. Nagon je

moj razum. Moja i naša racionalna putanju u zaborav.

Po tijelu monogram utiskujem. U djevojke
pečatnjak.

Osuđen sam i službujem u nezavisnim krajolicima. Kao
šugavog psića posipaju me DDT-ijem. Kako raste linija
uigranost komedije, tako pada bijes. Kada padne na
krišku limuna ostat će kapljice od moje sluzavosti.

Tko će onda udarcem čarobnog štapića pretvarati aveti
u bombice ugljičnog monoksida?

Tko stvaran?

Povlače se crvene kose kao trule rotkvice uzduž
pošpricane tramvajske stanice. Raspored tih
ofarbanih vlasi

nije povoljan za detonaciju. Razumi narodi
unaprijed

ukalkuliraju nedostatak savršenog kliznuća, ali ne mogu
utjecati na moj gubitak osjećaja za ravnotežu.

Ipak, samo pješke prelazim mostove, šine,
prometnice,

zračne relacije i pomorske trase. Kondukter je paranoik.

Kondukterka je king size i gasim je nedolaskom.

Ignorirajući njihovu dužnost i postojanost putnih isprava,
žestina poprima oblik rastavljene čaške.

Moje bumbarsko dostojanstvo stoički čeka na neotvorenoj
staklenki meda, jer ovo je tek iskušenje što
prethodi proljeću.

DJED MRAZ

Sline vise nalik pećinskim koprenama, vagoni prolaze i
preskačem grad u jednom transkontinentalnom koraku.
Kada bilo što liči na čopor ledim
se kao teglica na -15. Moj jezik je
klaonica za lipicanere i penis drhće kao narcis stapka u jednom
činu carske komedije. Jesen u adolescenciji
postavlja tapete na moju zrakastu dušu. Kičast, bez oklijevanja
vodim Bakunjina ginekologu, pred vratima
prisluškujem
kako prebrojavaju klitorise kao snoplje požnjevenog
žita, pa zadihan zabrzam još odlučnije da stignem na tople
krpice sa zeljem. U tom nezastajkućem kretanju niz
leguru i dalje žuri moj poljubac. Može se strpati
u najmanja usta ako su dovoljno statična da ustave
tramvajske vlakove.
Zenit masturbacije je kamenje potucano zamrznutim
ricinusovim uljem i Djed Mraz show pod laserskim
osvjetljenjem. Odjednom ja
sam Pinokio u krilu radosnog dječaka. Skida mi kapu
i ljubi me u čelo. Više puta.
Uprte oči očekuju da zaplačem. Konačno.

TRI MINIJATURE ZA PREDAH

zaostalost

budi se istok i zapad
budi se sjever i jug
usnula dama sanja princa

hrabra djevojka

podigao sam dlan
ona je ostala kraj mene

egoist

kada sam sebičan
pišem pjesme o sebi

KLITORIS POD ANESTEZIJOM

ŠTO JE SIGURNO NIJE SIGURNO

Zagrebački neboderi saginju glave kao ravničarski
suncokreti u smiraj dana. Haluciniram, još samo da se kiše
ukapaju u dlanove, pa ću krenuti trnjem u
baletantskim papučama.
Gazeći elektrificirana sela. Što je sigurno nije sigurno
kaže majka, pretače bazgov čaj iz zadimljenog lončića u moju
šalicu i s poantom u pokretu odnosi konjak sa stola.
Izlazim na balkon. Skupljaju se ptice vjernije od sinova.
Gutam Camel kao dijete sitnonarezani ananas.
Kada bih postao Martinina sjenka dosegao bih proporcije
Sredozemlja i nikada ne bih stavljao sunčane naočale na
opečeno lice. Kolebanje nije zvečka za
uspavljivanje
i zvuči kao crkveno zvono između pješćanih dina,
Treba leći na crtu. Ležati na crti! Zaspati uspavan
njenim britvastim sjajem. Osjećati skalpelasti rez
u komformističkoj mješini. Tamo bivstvovati, saditi agrume,
ubirati pjesme i s Mosta mladosti bacati. U
besmrtni
riječni tok. Konačno, gdje su lavovi da im šape
prekrojam u samtaste ogrtače? Čujem mater na balkonu.
Vabi i razgovara s pticama. Njena želja je
razumljiva.
Isključati mi oči, pa me vratiti na gibanicu.
Preduhitrio sam njen naum. Potkupio sam ptičurine.
Obećanjem da ću im pokloniti velika krila. Dignuti ih
do visina u kojima je kliktao Jonathan Linvingston.
Gledam svoj anemični nokat kako kruži najlonskim
stolnjakom i vidim Martinino srce kao stalak za bračne
proteze i viklere. Bacite njenog frajera u arenu.
Rika trese svaki nerv nenavikao na rastrčale
eritrocite. Martina je stereo vještica. Umjesto

metle jaše telefonsku slušalicu i zagrijani usisavač.
Neka je tako, ali pepeo je još uvijek siv i maternice
funkcioniraju i klitorisi se smiju kao advokati
nakon dobivene parnice. Kako mungosu objasniti
razliku između kobre i udava? Kako postati
parabola,
pa da snimim trenutak kad iz prstiju curi
vruća čokolada. Mozak mi radi kao Seiko urica,
majka već kašlje, ulazi i ispija mlaku vlagu sladeći
je lipovim medom. Inkomodirao sam žensku dušu
na rastezanje trudeći se da gajim tvrdokornog
nihilistu u svakom blistanju oka. U tom zanosu.
U toj euforiji dobivam dioptriju od +2 i gurnem kasetu
u toster. Topi se majčin sirtaki kao moja
dobrota. Sada sigurno znam da sigurno nije
sigurno, pa čak
i to da se ne gubi kad se gubi, nego kad
pobjedničkoj strani prilaziš kao škorpion
(prignječen)
u hodnicima gdje se dotiču razboritost i intuicija
Gutam Camel, sam. Majka je otišla bratu oprati košulju.
Martina troši cipele. Uzimam konjak i zavláčim se pod stol.
Ugušio se sirtaki. Toster bljuje vatru.
Po kreću, po staklu, niklu i keramici.
Pred vratima taxi za Coloseum vrišti od sreće.

REVOLUCIONAR

utišao sam živinu-živi stih isprovociran otkopčanim dugmetom
u glavi izmiksao sastojke
začin okus da popravi
gdje tražim tebe nema gdje opstaješ traganje
suvišno je
heroji na okruglom stolu oklop do oklopa
pred tebe ulazim iskačem iz sebe da zmijsko leglo
nestane kao krv u tamponima
servijetu pritišćem kada zijevam zube u rafalima kotrljam
oblizutke da rastjera se
potpaljujem revoluciju a 1917. nije jer vatrene djevojke
poljuljanih očiju mogu uskladiti / sve mogu sa mnom činiti
ushićenje ovo je maloljetno balavo
raste do prvih sparnih dana
neću biti statist
možda u središnjoj sceni kulisa na koju naslanjaš
pramenove daha-zamršene pletenice
gađati te neću krupnom sačmom zato neka spadne
maskirano neka istrune odijelo kako bez otpora rollali bi se
šmirgl papirom vozit ću relli po čitavom tijelu
ako gladak do savršenog mora se biti biti gdje drugi nisu
bili dok glisirali smo sučelice
dosadne muhe streljali bez suđenja
mokar od jednostavno mokrog zraka
sadnice od slabosti čupam
upaljačem črčkam po barutnoj niti nagona
jedna laka doza iz tvojih spremišta
ne smijem zaviriti koliko želim
ne smijem da smijem se ne smijem jer zaplakao bih
bih pred tvojim simetričnim koljenima

PAUK I MUHA

gorda si razmrdana kao susjedov mixer za kavu
kada se rastavlja iza papirnatih zidova
ja se razaram ja te razaram
ti si velika lego kocka
ja sam razarač i krstarica i orahova ljuska u prljavoj luci
ionako plutam tek da tvoje misli
pomazim radničkim žuljem
a ti sva uljava i ukusno bljutava
vlažiš usne
slinu u bokal skupljaš donosiš pred mene
kiša me strelja kada nitko drugi neće obaviti taj
kukavni čin
tjeme otapa
strast je istuckana na atome snenih prašnika
više nije novembar više nije novembar
zima uopće nije dok se smrzavam i pljujem podočnjake
više nije studeni a meni je hladno
više nije prosinac a ja te prosim i od srama plačem
more je opjevano
gradovi su opjevani
tebi su pisali pjesme i pjesmuljke
zauzvrat jedino što glatko mogu obaviti
je da prste raspustim i rasprstim
pa tako paukast razapnem mrežu
i tebe tromu muhu progutam bez začina parfema i šminke
te sit do kraja života zavuzlam crijeva i osluškujem
kako plačeš u mojoj dubini

ZAMISAO

vodit ću te na rock koncert
u decibelima propipati suknju i navoje tijela
nećeš primijetiti drskost
ti si zaljubljena u pjevača

TAKO SE DESE GADNE STVARI KAD ME NJEN POGLED RAZMEKŠA

bacio sam bokser

lanac i nož u kanalizacijski otvor

obukao čiste traperice i bijelu košulju

dočekali su me u mračnoj ulici

SVEZNAJUĆA ODUZIMA KVALITETU MOM IZRAZU

navukao sam peraje-more je prostor stvoren za meditacija
ilegalni povratak prirodi
rigajući planktone kao turistička atrakcija
dovlačim se na dno smirujuće s kilogramom Santosa
i aparatom za inhaliranje
moja je pljoska fini nikal u baršunastoj navlaci
tobolac za ljupke majmunčice
tvoj sam lav ljubavi s prekriženim
šapama na šanku u buffetu kraj benzinske pumpe
krvoločan s pimpekom uronjenim u mošt
tvoja sam interpunkcija kada zasedlam jezik u tvoju rječitost
pa svaka tvoja rečenica svaka misao ljušti kraste
iskoristit će oni pravo servisa
ubaciti te s četkicom u ceker i odgegati se niz julsko podne
kako ću sam samovati i rimovati grudnjak i konjak
moram li sve tajne zapisati da bi ergela zapljeskala
moram li doplivati sa svećenikom i pršutom na ramenima
nisi gledala moje uskrснуće
taj balon poletjeli u kojemu sam vile
napijao votkom iz naprstka a one prsate kao dojilje
roktale su buljeći u moj pasoš
roktale
još mi zvuk struže ušima i gore mi usne
kao tornjevi petrokemijske industrije
još kopam krtičnjake-šampam
pozivnice za vožnju zagrebačkim metroom
još klečim na kukuruzu zbog podmetanja
eksploziva u badelovim pogonima
još oni ne znaju što znači dosjetiti se
patentirati papirnatu maramicu
još ne znaju kako se lomi dok se piše pjesma
pa čak ni ti

sveznajuća

FORMULA ZA LAŽ

okreneš nebo na guzicu
duboko u zemlju zariješ nos kao prskalice u
krevetninu
usnama
jezikom navlažiš koturaljke
pikulaš se suzama
razgališ se
uneseš
prskaju pri sudaru kao filigranski kristal
čaše za šampanjac
izlomiš istinu na gole
golcate dijelove
proliješ sjeme da bolje se kvasa
i
uskoro kao da vrijeme nije
kao da nije teklo
izraste laž debela kao savanski
baobab tvojih bedara u povlačenju

ZAŠTIĆENA VRSTA

zarinuti porinuti odroniti
kolač je teško breme
gušteri izviruju iza kamena
gušteri ponavljaju moje ime
OTROV-NICA OTROV-NICA
rat koji vodim su upaljeni jajnici na sedmom nebu
rat koji vodim su upaljeni gnojni čir u klijetki
rat je pumpanje i isumpavanje i crpilište zalutalog atoma
OTROV-NICA OTROV-NICA
zubima prepiljenih u vlastitom urbanizmu organa
kuga je kugi darivatelj
pjesnik nije pjesniku čitatelj
žena je vladarica bez krune osim ako nosi zlatno zubalo
rat su muhe samoubice i fotelje s otkinutim
naslonima
sikćem jer se bojim
bojim se jer su očajnici metastaze raspršene ispod pupka
osvježenje daha brizganjem visokotlačnog
spreja protiv gamadi
oko vrata poskakuju i akrobatiraju perle tuđih očiju
one su hipnotizirane
one su u mojoj moći
one me slušaju
one se ne smiju
one su u transu
one ne plaču
one su hipnotične i cinične
među njima nisu njene oči
moje oči su srebrne naušnice iz njenog večernjeg kompleta
moje oči su pravo srebro kada se odstrane zjene
sa zjenama nalikuju limenim čepovima iz kolekcije petogodišnja
rat je otpočeo u ljeto

jedino godišnje doba koje prazni čuturicu i glavu
iako ljetna tuča tuče tučak jezika
a on se zapetljava
a on se kamuflira na potiljku u redu do šaltera
tjedna doza sode bikarbone je premalena da se jezik uskovitla
da me vine iz smolaste
otopine gumiranih cipela
galeb žrtvuje kičmu za negaleba
otrovnici zaštićenoj zakonom

HANIBAL
I
JA
ULAZIMO
U
PLAY
OFF

PROPALI BIJEG

hoćemo li doživjeti ritam
sambe u kotlovskoj noći Rio de Jainera?
iščeprkati strmoglavljeno Kosovo i Mohač?
u šiškama trese se multikultivator
autobus kasni
ogledalo je bezvrijedno u odnosu na moju
neandertalsku
raščupanost dok spremam torbu
pjesme sjećam u krep papiriće
papirićima krivotvorenim putni nalog
obrisi Alpa su pečat na čelu
dalje ću se spuštati
dalje ću se dizati u sedlu runolista
zakonom zaštićen
leteći tepih treba golu
toplu riječ
usta su staklenik
autobus kasni već satima
kasne sati u autobusu nadomak savskih mostova
noć je koncentrat jagode jer
Hanibal (moj učitelj jahanja) igra LOTO u nadi
da će skupiti sve slonove za farbanje uskršnjih jaja
jer neću otići u Rio
i tamo su žene duboke kao Colorado kanjon
strovalit ću pjesmaricu niz Eiffelov toranj
proći dvije runde Tkalčićevom i Kaptolom
pa dolje negdje
negdje dalje dolje
ispeglan u dužinu svratiti na varivo s filekima
autobus neće stići
vozači štrajkaju
daljinski navođena stižu ambulantna kola u kojima

bolničarki lakiraju nokte u crveno
žlicu i tanjur odvođe u šok sobu isključujući
mogućnost
da pojedem varivo a da ga sanitarna inspekcija
nije probala

OVAKO SÂM I SVJETSKI

imam dvadeset razbojnika
nemam Ali Babu
imam dvadeset godina i jednu glavu
imam jednu glavu i nemam ženu pljesnivu kao taj mozak
imam i nemam
povremeno Da
nikada odrješito Ne
dudu s glagolima
kino ulaznice koje poklanjam kada slutim Prohibiciju
raspadam se prije nego što sam se objesio
naučio očenaš napamet
bez pameti
paviljone slikam u akvarel prozračnim strofama
zauzdanima kradem boju sa naušnice
cm i crven kao odležani PENBRITIN
nemam snagu injekcije od 1600 000
ovako nesavršen
čekajući Ginsberga na klijetku stihova
administraciji ukaže na moj antitalent za ping-pong
ovako sâm i svjetski
bez fakulteta
radnog mjesta
vjenčanog prstenja
stiješnjen na planeti Zagreb ljubav me vodi u neuništivi mahagoni
Majmun među tarzanima
glođe pjesmu / Jane peče jaja i čita BURDU
celulit i čopor čupave dječice baca u manufakturnu
proizvodnju hrenovki
uplaćujem sportsku prognozu
prazne plave koverta šaljem izdavačima
evoluiram u električnu ljigavicu
takvog me žele u nabijenom prostoru začvorene perle

kako ne bih pregazio štrik na zaljubljenom jeziku
ljubičastom od napora

MOJIM PIGMENTIMA HRANE SE

Ispitujem nježnost u svim postojećim oblicima.
Očima kao rasklimanim vratašcima rerne,
rukama kranovima dizalice. Smišljam
katalizatore jagodicama.
Do plafonskog kreča vuče me lesonitna pločica.
Nestaje sigurnost pa zaržem kao traktor u ilovači
slavenskog blata i najavim kiruršku intervenciju.
Kada iščezne mi smo samo stakleni izlozi. Mi smo kič
kada noć množi potpetice i kace kuhanog vina.
U obijenoj filijali svjetske banke dodira
konjica se hrani mojim pigmentima. Njihovo
oblizivanje je
saznanje u kaskadama nalik koraku Edwina Mozesa.
Izjedajući konzervirani otrov umrijet će
u galopu. Od isijavanja, od
brzine ne pojmiti značenje izdisaja.
Kada prestane škakljanje početak će robovlasništvo.
Prerezat ću selotejp, uletjeti kao vrag u kutiju
karbofixa i završiti u životinjskom carstvu
veselo gestikulirajući za dva kikirikija.
Žene će prolijevati žuč nad kućnim pomoćnicama od čipova.
Rijeke prašnjavih vozila iz utrobe piramida sliti se u kamenjar.
U suton pratiti će me buran aplauz kada se
budem vraćao na drvo

SPUTANI GRABEŽLJIVAC

U antikvarijatu ću ostaviti sposobnost krpljenja.
Gledat će moj crven trag kroz stakla akvarija,
bilježeći svaki trzaj na disk pločicu.
Svaki moj pokret drhti jer ne zna prezirati. Jer
zrak se linja, pa zakorak po cvjetnoj ploščadi
šumi kao lepet krila. Usavršavajući amfibijski sistem
za disanje utapam svjedodžbu i nastavničko
vijeće u kastavskim vinima.
Brzaci Tuborga otplavljaju nordijsku sistematičnost.
Ni pješčane dine nisu više od pijeska.
Da Lorki izmamim zazubice uzjahujem.
S bisagama punim proljetnih tratinčica. Ako su kopita
etalon vremena, neka kasne
sve željeznice. Čak i
linija Tokaido zaspe od sporosti.
Kozmos pliva u juhi od karfiola. Produciram se
na rukometnom igralištu držeći najveću
žlicu i kao vapno bijeli ubrus.
Sitošću pričvršćujem arabeske na bivolje rogove, pa
galopirajući u nepoznato gazim tradiciju, jer
bog nije statističar u zadimljenoj kancelariji, niti
časna sestra za volanom Forda.
Postupno raspredam čelične šipke u kitice ajvara
i jednim skokom najavim britkost svojih malih mačeva
normanske krvi.
Štapiće u rižinim poljima Koreje i Makedonije.
Moj mali pokušaj da raspem jetru na vrhu
katedrale.
Neznatan. isključio iz maternice, svijam se u lisnato tijesto.
Frkajući se
u okruglice smanjujem obujam.
Pomiren s kuhanjem.

PALAC U POVLAČENJU

Znači li da sam ljubav doveo u stanje raspadanja
ako iz kutova usana stružem otpalo lišće?

Jesen u naponu snage.

Znači li uzgon dogorijevanje cigarete do filtera,
a filter su prsti i zimnica u flašama?

Kada sam tako tankočutan izbjegavam
mesoždere. Njihovu želju
da zagriju otkriven palac.

Kada mogu plakati dozorio sam.

Neka djevojke vide daje nebo obična šlag torta,
neka vide da sam porculanski tanjur,
neka gledaju, neka čuju šuštanje trske u kosi.

Naučiš li osjećati kao ja, moći ćeš skupljati
dobrotvorne priloge u elitnim kvartovima,
po stubištima, na hladnim štengama tapkati sličice
nogometnih idola.

Pobijediš li umoči čelo u kolonjsku vodu,
spali album da zagrijem svoje srce na diesel gorivo.
Planut ću negdje kao laterna pod snopom baterijske lampe.

Naučiš li osjećati odvedi boga za mix pult.

Zasukat će rukave i ugraditi mi kuglične ležajeve
predavajući ključeve suterenskog stana,
jer imaš pogled što sipi kao čokolada u prahu.

Skriven iza metalik stakla klatim se poput
gebisa pod napadima četkice.

Da zakoljemo

vodove,

da oslijepimo električne žice
dodirnut ćemo dodir.

Samo pokret će osvjetljivati.

Plašiš li se? Pa rekao sam ti:
zavedi boga preslikavajući me.

u osjećaj.

LJETOVANJE

blue jeans trenjem raspaljuju kožu
eskaliram od stopa do glave u time outu
inicijale ostavljajući u jutarnjim polucijama
pločnik je ror za pizzu
stopiram za jadransku bez jadranske
sonje marije i
ostale suvišne prtljage
moja vraća za spavanje je rasklimani sezonski krevet
tresem se u snu
sanjam staljinove brkove
sortiran na neudobnom kamenjaru
dižem ustanak u molekulama dok pričam
halucinantno / ispražnjenom ruksaku
pravim čaj od jedne filter vrećice
jedine treći put
kradem lubenice iz prostranih vrtača
sanjam brkove
sanjajući Lepoglavu i Yumu

ATLANTIDA

Potonula Atlantida, potonuli grad,
morem nagriženi ljudski skeleti. I
nas će spominjati, govoriti: primitivan narod
u vrijeme planetarnih džokeja. Zažmiri
susjedovu ženu. Tvoja ispire oči kamilicom
posljednji put. Ceriš se.
Kesiš.
Svijet u reaktorima dok konstruiraju splav i
puše. Indikator miruje. Magma nepokretna sili
mirnoću. Uzbuđenost. Popij čašu
vina besplatno dozu dnevnog umiranja.
Napoleon je bio ljudina, krivo usmjeren.
Volio je Pariz. Ljudi vole ratove jer
kući zveče tanjuri. U povijesnim knjigama
idemo u komunizam. Početak, kultura dalekih
naroda, kanibalizam sada je tek na pola puta
i neću dočekati komunizam i baš me boli da li moji
hoće. Ličim na Odiseja lukav,
prevarom ulazim u tuđe živote njiskajući
na buketu ruža. Pomirbena ruka prethodno
zamočena u cijankalij u nečiju utrobu štropotom
uvija čavle. Misle
da sam spasilac, Krist ili neki sličan
glumac, šarlatan.
Ljeto novo. Više neće trebati kupiti čizme.
Sve besplatno ili ničeg neće biti.
ja-zastarjeli robot-ja
Ugrađene rabljene baterije.
Potonula Atlantida, njišem se na najvišem dimnjaku.
Korozijom nagrižen unutrašnji mehanizam. Oblaci
votke štrkaju se sve dalje. Neću dočekati
komunizam. Zvijezde sklapaju oči.

Telefon bulji u mene i čeka da se rasprsnem
a ja sam novi Noa i životinje trče za mnom.

PISAK SREBRNOG SAKSOFONA

Past ću u nečiju dušu kao žilet u sapun.
Nije kataklizma ako jedna mala Zemlja
nestane i ja ostanem jedini.
Shvatit će zašto sam nosio olovku kada
smo igrali taftača. S tim pomagalom naučio se
umirati uvjerljivije od Siouxa.
Na nekoj ženi sada skladam \$£ih ili broj.
Rukama kao srebrnim saksofonom.
Dahom me dahne. Dahom me takne. Dahom mi razbije vilicu.
Zaljuljaju se stopala kao more kod Trafalgara.
S neizliječenim bradavicama
dalje!
Između uspavanog Novosibirska i nesanicom razdraženog
San Franciska. Dalje!
S neiskorištenim bonovima na Vatikanske kupole
igrajući ringe ringe raja.
Kornjača je raketoplan u odnosu na moj intelektualni
razvoj, čak znanstveno tumačenje gibanje
prema nedohvatljivoj zdjelici s pasiranim povrćem.
Dalje!
Šmrkati kokain ako šljivovicu zaključaju u sef.
Kornjača je paralela mom gašenju.
Nije kataklizma ako jedan mali Tomislav nestane sa Zemlje.
Bacit ću jezik na nudističku plažu.
Dalje!
Neka pokaže kako se bubri.

MOJ BRAT

popišanac mali
zubima stišće suze
očima blijedi nebo
u sumrak one postaju
modra točka u naplavinama zvijezda
između svih raznobojnih dječaćkih lica
njegovo je najdraže
sve dok kući ne dođe i kaže
umukni
dosta si srao pjesniče

Tomislav Domović

Rođen 1964. godine u Zagrebu. Dugi niz godina radio je u pošti kao manuelni radnik, šalterski službenik, operater te urednik sindikalnih glasila. Bavio se izdavaštvom, uređivao kolumnu „Prvotisak“ u Slobodnoj Dalmaciji te vodio književne tribine. Sada djeluje kao samostalni umjetnik. Živi u Karlovcu.

Kao mladi autor dobitnik je pet nagrada, između ostalih nagrada Goran za mlade pjesnike 1987. godine za rukopis *Heretik na 10 načina*, te za istu zbirku sljedeće godine, Pečat varoši sremskokarlovačke na Brankovu kolu kao najbolji pjesnički naslov mladog autora na teritoriju SFRJ. Nagrada Maslinov vijenac na pjesničkoj manifestaciji Ča-Kaj-Što u Selcima na otoku Braču dodijeljena mu je 2017. godine. Uvršten je u brojne antologije i panorame.

Objavio: *Heretik na 10 načina* (poezija, 1987); *Pancir tastatura* (poezija, 1990); *Junačke pjesme* (poezija, 1991); *Živo blato* (poezija, 1992); *Noć zaborava* (poezija, 1992); *Pozornica čežnje* (poezija, 1993); *Službena verzija ljubavi* (poezija, 1995); *Bermudski trokut* (poezija, koautor s Hrvojem Barbirom i Milanom Maćešićem, 1996); *Budućnosti, daj da te ljepše slutim* (poezija, 1996); *Pjesnički manifest* (poezija, 1997); *Privremeno rumenilo* (poezija, 1998); *Kožom uz kožu* (poezija, 2009); *Žeravica* (izabrane pjesme, 2017); *Imperativi* (poezija, 2017); *Ljubavni abecedarij* (poezija, hrvatsko i srpsko izdanje, 2019); *Hrvatski bog Amor* (poezija, 2020).

Biblioteka Online

knjiga 198

Tomislav Domović

HERETIK NA 10 NAČINA

© 2021 Tomislav Domović

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2021

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Urednik

Davor Ivankovac

Fotografija

catpaw67 / Pixabay.com

Objavljeno

26. svibnja 2021.

ISBN 978-953-345-877-9 (HTML)

ISBN 978-953-345-878-6 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-345-879-3 (PDF)

ISBN 978-953-345-880-9 (MOBI)

Prvo izdanje

Goranovo proljeće, Zagreb, 1987.

**Knjiga je objavljena uz financijsku potporu
Grada Zagreba i Ministarstva kulture i medija
Republike Hrvatske.**